

— Ехъ, когато пъкъ изработи портрета, тогава вий сами ще го уцѣните.

Госта се съгласилъ.

— Азъ още сега ще почна да го рисувамъ....

— Нѣма да рисувашъ, а ще изографисвашъ, така казва баща ни,—пакъ ѝ забѣлѣжилъ Петко.—Какъвъ ли живописецъ ще бѣдешъ, когато нищо не разбирашъ, съ тебе съвсѣмъ не струва да се играе!

Той поискалъ да си отиде.

— Стой, стой! — извикала Марийка, — „изографисвашъ“ не е на български, расправяше татко едниъжъ

Играта се продължила.

Марийка захванала да приготвява боитѣ. Когато всичко било готово, седнала на стола прѣдъ масата, гдѣто стояло чистото обтѣгнато платно.

Момчето се приближило и застанало до стола.

Тя започнала сърдечно да работи, като погледвала сегисъ-тогисъ у брата си.

Скоро ржката ѝ умалѣла и трѣбвало да си почине.

Поржчвача се приближилъ до масата и видѣлъ портрета си. На платното било нарисувано едно грозно чудовище, но момчето като не рисувало по-хубаво отъ сестра си, останало доволно отъ тая работа. Само не му се харесали червенитѣ петна, които били прокарани по лицето му.

— Що е това? като че ли е нацапано съ кръвъ, — забѣлѣжилъ той.

— Не, това е румена боя,—обяснила сестра му.

— Какво е това румена боя.